

Άρειος Πάγος 1870/1987, Τμ. Β'

Πηγή: Ε.Ε.Δ. 48/89 σελ. 222

Περίληψη: Χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης για τον τραυματισμό μισθωτού από εργατικό ατύχημα. - Υπεύθυνη δήλωση του μισθωτού περί του ανευθύνου του εργοδότη για τον τραυματισμό του από εργατικό ατύχημα. - Προϊόν απάτης γιατί δόθηκε υπό τον τραυματισμό του από εργατικό ατύχημα. - Προϊόν απάτης γιατί δόθηκε υπό την επίδραση ισχυρών πόνων και κατευναστικών φαρμάκων και κατόπιν αναληθών υποσχέσεων του εργοδότη για την παροχή οικονομικών εξασφαλίσεων προς τον παθόντα μισθωτό. - Απόρριψη ένστασης εργοδότη περί αποκλειστικής υπαιτιότητας του παθόντος.

Απόφαση Δικαστηρίου

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος κ. ΒΑΣ. ΛΙΝΑΡΔΟΣ

Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης κ. ΝΙΚ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δικηγόροι οι κ.κ. Δ. Καφετζής, Α. Νικολακάκης

Το δικάσαν Εφετείο διὰ της πληττομένης αποφάσεώς του εδέχθη ότι η από 20ής Απριλίου 1971 υπεύθυνος δήλωση του αναιρεσιβλήτου μισθωτού και παθόντος, περί του ανευθύνου του αναιρεσείοντος-εναγομένου εργοδότη, διὰ τον επελθόντα τραυματισμόν και την αποκοπήν της δεξιᾶς χειρὸς εκείνου (μισθωτού) κατὰ την διάρκειαν της εργασίας του, εδόθη υπ' αυτού (παθόντος) υπό την επίδρασιν των εκ του τραυματισμοῦ του ισχυρῶν πόνων και των κατευναστικῶν φαρμάκων και κατόπιν αναληθῶν υποσχέσεων του εργοδότη περί παροχῆς οικονομικῶν εξασφαλίσεων υπό τούτου προς τον παθόντα μισθωτόν και ὅτι το περιεχόμενον της δηλώσεως ταύτης ἦτο προϊόν απάτης μη ανταποκρινόμενον προς την ἀλήθειαν. Ακολουθῶς, το δικάσαν Εφετείο, με την αιτιολογίαν ταύτην ἀπέρριψε την περί αποκλειστικῆς υπαιτιότητος του παθόντος μισθωτοῦ, ένστασιν του αναιρεσείοντος-εργοδότη, και, μετ' ἐξαφάνισιν της πρωτοδίκου αποφάσεως, κατὰ το περί τόκων κεφάλαιον, ἀνεγνώρισε, κατ' ἀποδοχὴν ἐν μέρει της ἀγωγῆς, ὅτι ο αναιρεσείων-εναγόμενος οφείλει εἰς τον αναιρεσιβλήτον-μισθωτόν χρηματικὴν ικανοποίησιν λόγω ηθικῆς βλάβης διὰ τον ἐπισυμβάντα τραυματισμόν του, ἐξ υπαιτιότητος των ὀργάνων εκείνου (αναιρεσείοντος), ἐκ δραχμῶν 300.000. Οὕτω κρίναν το δικάσαν Εφετείο, διέλαβεν εἰς την προσβαλλομένην ἀπόφασίν του αιτιολογίας σαφεῖς, ἐπαρκεῖς και μη αντιφατικὰς, ἐπὶ του ουσιώδους ζητήματος της ἐνστάσεως αποκλειστικῆς του παθόντος υπαιτιότητος, χωρὶς να στερήσῃ την ἀπόφασίν του της νομίμου αὐτῆς βάσεως, ο δε τα ἐναντία υποστηρίζων πρώτος λόγος ἀναίρεσεως, εἶναι ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος.

Τα κρίσιμα περιστατικά **α)** ὅτι ο χειριστὴς του μηχανήματος (πρέσσας) κατὰ τον χρόνον του τραυματισμοῦ του αναιρεσιβλήτου ἐτέλει ἐναντι του αναιρεσείοντος εργοδότη εἰς σχέσιν ἐξαρτήσεως, **β)** ὅτι υφίστατο σχέσις προστήσεως και ἐυθύνη του προστήσαντος αναιρεσείοντος και **γ)** ὅτι ο τραυματισμός του αναιρεσιβλήτου μισθωτοῦ τελεί ἐν αιτιῶδι συνδέσμῳ με την ἀμέλειαν του προστηθέντος χειριστοῦ, το δικάσαν Εφετείο τα (περιστατικά) εδέχθη διὰ της προσβαλλομένης αποφάσεώς του, οὐχὶ ἀνευ ἀποδείξεως, ἀλλὰ μετ' ἐκτίμησιν των ἐνώπιόν του ἐπικληθέντων και προσκομισθέντων ἐγγράφων και ἐμμηρτύρων ἀποδεικτικῶν μέσων. Επομένως, ο τα ἀντίθετα υποστηρίζων δεύτερος και τελευταῖος λόγος ἀναίρεσεως, ἀπορριπτέος ὡς ἀβάσιμος ἀποβαίνει. (Ἐπικυρώνει την 8828/1985 ἀπόφαση του Εφετείου Αθηνῶν).